Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 177. Пятниця 9 (21) Серпня 1891. Рôкъ I.

Болгарскй емігранты знов рушають ся.

Недавно тому сказавъ бувъ президентъ англійского кабінету, льордъ Сальсбері, въ своѣй высоко политичнôй бесѣдѣ, що давно вже не було такъ на скрôзь спокôйнои, такъ мирнои поры якъ теперѣшна. На то его заявленє пригадали ему заразъ газеты, що въ 1870 р. вôнъ такъ само говоривъ а мимо того незадовго по его бесѣдѣ выбухла француско-нѣмецка вôйна. Такъ то и теперь—казали тй газеты—выглядає та на скрôзь спокôйна и мирна пора, о котрôй говорить льордъ Сальсберѣ. Вправдѣ не заносить ся на нѣяку вôйну, але на политичнôмъ овидѣ есть тôлько темныхъ точокъ, що зъ нихъ може дуже легко повстати небезпечна буря.

И газеты тй мали рацію, коли такъ говорили. Рѣчь певна, що теперь не заносить ся на вôйну, що Россія хочь бы вже длятого, що ще не зовсѣмъ узброєна, що у неи наставъ голодъ, не може рушити ся, що Франція сама не зважить ся кинутись на Нѣмеччину, але всеежь таки есть тôлько небезпечного матеріялу, що треба лишь слабои искры, щобы его запалити. А той матеріялъ призбирує ся чимъ разъ больше на Всходѣ, на Балканѣ, де до всякои зачѣпки найдогôднѣйше мѣсце. Туреччина а зъ нею и Болгарія суть все ще тою точкою Архімедеса, на котрôй опершись можна выдвигнути не то цѣле питанє всхôдне, але выкликати и загальну вôйну европейску. На нещасте въ Туреччинѣ не може якось прийти до спокою; все знайдуть ся хочь бы якйсь дрôбнй конфлікты, якъ н. пр. напады розбишацкй, бôйки пограничнй и т. д., зъ котрыхъ остаточно при добрôй нагодѣ можуть выйти и большй запутанины.

Вôдъ якогось знов часу починає и Болгарія чимъ разъ больше интересувати Европу. Вôдъ часу подорожи кн. Фердинанда по Европѣ не притихає поголоска, хочь вже неразъ пôвурядово заперечувана, що Туреччина а зъ нею и другй державы европейскй мають признати Фердинанда законнымъ княземъ болгарскимъ. Нема потребы приписувати тôй поголосцѣ якогось большого значѣння, бо колибъ и такъ стало ся, якъ говорять, то все ще не було бы въ тôмъ нѣчого великого, що найбольше посыпались бы хиба протести державъ противныхъ сему признаню. Большого вже значѣня есть фактъ, що болгарскй емігранты, якъ Цанковъ и его товаришѣ, зачинають знов рушати ся и дають знати о собѣ. Фактъ сей можна бы навѣть брати за ознаку, що въ Болгаріи заносить ся дѣйстно на щось такого, чому емігранты болгарскй и тй, що поза ними стоять, хотѣли бы перешкодити. Ото нѣ зъ сего нѣ зъ того выступили Цанковъ и его товаришѣ зъ письмомъ до Стамболова, въ котрôмъ напоминають его, щобы вôнъ покинувъ свою дотеперѣшну политику, порозумѣвъ ся зъ Россією и змусивъ кн. Фердинанда до абдикаціи. Армія болгарска — кажуть они — не повинна и не буде нѣколи бороти ся противъ ворогôвъ Россіи. Теперѣшна политика болгарска не доведе до нѣчого, бо коли тридержавный союзъ побѣдить, то Болгарія опинить ся пôдъ економичнымъ вплывомъ Австріи, колижь побѣдить Россія, то забере Болгарію и такъ въ нѣякôмъ случаю политика Стамболова не доведе до цѣли.

Але не досыть на тôмъ, що болгарскй емігранты зачинають знов робити заколотъ въ Болгаріи, они забирають ся ще и до Сербіи. Коли сербскій король гостивъ въ Петербурзѣ, ходили тамъ болгарскй емігранты до него на авдієнцію, але вôнъ ихъ не принявъ. Теперь же выдавъ Цанковъ и его товаришѣ отверте письмо до партіи противнои династіи Обреновичѣвъ, въ котрôмъ то завзыває еи, щобы она прогнала послѣдного Обреновича, бо Обреновичѣ, то платнй агенты австрійскй. Сербы повиннй выбрати собѣ королемъ князя Чорногорского · Регентôвъ называє Цанковъ дураками, а міністрôвъ сербскихъ шпегунами австрійскими.

Яку цѣль можуть мати тй письма въ теперѣшну — якъ сказавъ льордъ Сальсбері — на скрôзь мирну пору, трудно вôдгадати. Можна хиба лишь догадувати ся, що емігранты болгарскй або видять теперѣшну пору за догôдну для своєи роботы, або заносить ся на щось такого, чому хтось хотѣвъ бы перешкодити и велить болгарскимъ емігрантамъ выступати знов смѣлѣйше.

Буковиньскій православный Синодъ.

Его Величество Цѣсарь скликавъ грекоправославный конґресъ буковиньскій на день 30 вересня 1891 року до Черновець.

До сего конґресу, котрый складає ся зъ 24 духовныхъ а 24 свѣтскихъ делеґатôвъ, выбирають делеґатôвъ свѣтскихъ сельскй повѣты 10, мѣста 5, патроны 6, а 3 делеґатôвъ именує Е. Вел. Цѣсарь на предложенє краєвого правительства. Прочихъ 24 делеґатôвъ зъ духовного стану выбирають священики, монастирѣ, консисторія и професоры богословія зъ межи себе.

Щобы перевести выбôръ свѣтскихъ и духовныхъ делеґатôвъ, вôдбувъ ся передъ двома тыжднями за иніціятивою руского посла соймового п. Ивана Тимѣньского збôръ православныхъ Русинôвъ черновецкихъ, а дня 14

ЗЛОДѢЙСКА АМБИЦІЯ.

Михайла Балуцкого.

Я мешкавъ въ каменици высокôй на три поверхи а вузкôй на два вôконця такъ, що на каждôмъ поверсѣ була лишь одна комната изъ переду, одна изъ заду, до котрыхъ заходило ся по темныхъ, нерôвныхъ сходахъ, а позаякъ при тыхъ мешканяхъ не було кухонь, тожь мѣстили ся въ нихъ комôрники переважно такй, що не мали нѣякои господарки, отже студенты, й якійсь учитель музики, старый кавалеръ, богомôльниця, що вправдѣ мала численну родину псôвъ и котôвъ, але кормила и еи и себе саму, переважно кавою а тую партолила собѣ на зелѣзнôмъ коминку — а на долинѣ въ склепику сидѣла мыдярка. Я займавъ комнатку вôдъ подвôря на третôмъ поверсѣ, изъ котрои мавъ я видъ на рôзнй дахи и кôльканацять коминôвъ, а оденъ зъ помѣжь дахôвъ, що тягнувъ ся саме пôдъ моими вôкнами, творивъ щось нѣбы бальконъ, по котрôмъ я мôгъ проходжувати ся погôднными ночами й до мѣсяця воздыхати, бо выставало менѣ лишь перекинути ногу черезъ вôкно, абы тамъ дôстати ся. Дахъ бувъ досыть плоскій, абы можь на нѣмъ удержати ся, а вôкна такъ низько надъ нимъ стояли, що неразъ коты, якъ пустили ся въ нôчныхъ прогонахъ, то влѣтали до комнаты и перебѣгали черезъ мене та черезъ лôжко, якъ черезъ арену циркову. Разъ якось, коли я пробудивъ ся, почувъ я на ногахъ якійсь мягкій тягаръ, теплый, котрый выдававъ изъ себе одностанный муркôтъ. Безъ вôддыху засвѣтивъ я свѣчку, та узрѣвъ, що се була велика кôтка, котра моє лôжко выбрала собѣ, щобы недугу перебути й обдарувала мене пятьма котенятами.

Ось се були невеликй невыгоды, але тй вынагороджувала дешевôсть мешканя и спокôй, котрого я завсѣгды бувъ великимъ любителемъ. Була то каменичка старого лихваря а мабуть забравъ вôнъ еи по якôмсь своимъ довжнику. Вôнъ бувъ вдовець, одягавъ ся лихо, жививъ ся ще гôрше, бо не любивъ грошей выдавати. Тожь каменичка его невôдновлювана выглядала погано, нехарно, обдерто. Хочь бувъ сторожь, до котрого належало еи обмѣтати, алежь вôнъ служивъ за дармо а радше за те, що ему капнуло вôдъ комôрникôвъ за послугу й вôдмыканє брамы, та й то рѣдко коли сповнявъ тую роботу. Бувъ вôнъ собѣ ще больше обдертый и нехарнѣйшій, якъ каменичка, зимою й лѣтомъ ходивъ въ подертôмъ, старôмъ, замащенôмъ кожусѣ, изъ котрого вже больша часть волося повылазила, въ сорочцѣ, котру дававъ прати лишь про велике свято, а за шапку служила му кудлата чуприна, въ котрôй вôльнымъ часомъ часто топивъ свои пальцѣ. Се робивъ такожь, коли клопотавъ ся чимъ або журивъ ся.

Перенѣсъ ся й я до тои каменички, згодивъ его до послуги и по мому звычаєви, идучи зъ дому, вôддавъ я ему ключь вôдъ мешканя, абы зробивъ въ нѣмъ порядокъ пôдъ мою неприсутнôсть. Случайно сходивъ тогды вôдъ мене властитель каменички и узрѣвши то, споглянувъ на мене дивнымъ якимсь поглядомъ, та дававъ менѣ изъ за плечей сторожа знаки, котрыхъ я не понимавъ. Ажь коли мы оба на улицю вышли, сказавъ менѣ зъ таємничимъ переполоханымъ лицемъ:

— Якъ се? Вы лишаете ему ключь вôдъ мешканя?

— Прецѣнь вôнъ домашный сторожь.

— Але злодѣй, пане, злодѣй найвысшого степеня.

— И вы его тримаєте?

— Та щожь маю робити, коли нѣкого не могу достати. Бо бачите, у мене нема мѣсця на сторожа, каменичка мала, отъ вôнъ и спить зимою въ пивници а лѣтомъ въ сѣнкахъ. Щожь робити? Ну, а бачите, не всякій згодить ся на те.

Признаю ся, що не конче у смакъ пôшла менѣ ся вѣсть о спеціяльнôмъ талантѣ мого нового послугача, бо хочь я мавъ не много движимостей, але саме длятого були они для

серпня вôдбувъ ся збôръ православныхъ жителѣвъ Буковины, безъ рôзницѣ народности, въ сали румуньского товариства Armonia о 4-ôй годинѣ по полудни.

На сѣмъ зборѣ явили ся Румуны и Русины свѣтского и духовного стану, и по кôлькохъ промовахъ въ рускôй и румуньскôй мовѣ выбрали комітетъ свѣтскій зъ девятьохъ членôвъ и комітетъ священикôвъ зложеный також зъ девять особъ:

До свѣтского комітету належать: посолъ соймовый баронъ Николай Мустаца яко предсѣдатель; посолъ соймовый Иванъ Тимѣньскій яко секретарь; дальше управитель почты Артемій Чунтулякъ, господарь Василій Флоче, совѣтникъ судовый Ерастъ Чеховскій (Русинъ), контрольоръ податковый Николай Владъ-Вердишъ (Русинъ], професоръ ґімназіи Стефанъ Туданъ.

До комітету духовного стану належить: архімандритъ совѣтникъ консисторскій Миронъ Каліneску яко предсѣдатель; професоръ богословія дръ Омелянъ Воюцкій яко секретарь; дальше совѣтникъ консисторскій Георгій Реусъ, протопресвитеръ Исидоръ Мартиновичь (Русинъ), парохъ зъ Кучурова великого Несторъ Воробкевичь, архимандритъ Иларіонъ Филиповичь (Русинъ), протопресвитеръ Григорій Прокоповичь (Русинъ), парохъ зъ Рошa Григорій Гостюкъ, парохъ зъ Серета Константинъ Збіра.

Головнымъ предсѣдателемъ обохъ комітетôвъ есть дръ Янко рицарь Зотта, посолъ соймовый, власититель дôбръ.

Свѣтскій комітетъ вôдбувъ уже свое засѣдане и именувавъ слѣдуючихъ панôвъ кандидатами на делеґатôвъ до конґресу:

На повѣтъ Заставна: посла Ив. Тимѣньского.
„ Кôцмань: посла Ерогея Пѣгуляка.
„ Становцѣ: сов. Ераста Чеховского.
„ Выжницю: Ник. Влада-Вердиша.
„ Черновцѣ-Садагура: посла бар. Николая Мустацу.
„ Серетъ: проф. Конст. Стефановича.
„ Сучава: посла Янка Лупула.
„ Кимполюнґъ: Василя Мораря, секретаря суду.
„ Радôвцѣ: сов. правительства Ореста Ренея.
„ Сторожинцѣ: дѣдича и посла Георгія Флондора, взглядно дѣдича Модеста Ґріґорчу.

(За кôлька днѣвъ порѣшить ся, котрый зъ нихъ буде).

На округи мѣскі поставлені кандидатами:

На Черновцѣ: адв. Михайло Пітей.
„ Серетъ: проф. унів. Иванъ Збіра.
„ Сучаву: державный прокураторъ Левъ рицарь Гоянъ.

На Кимполюнґъ: мѣщанинъ Василь Кочиньскій.

Отже на 15 делеґатôвъ кандидатуры вже порѣшено, сими днями наступить щеименоване 6 кандидатôвъ зъ стану патронôвъ, а наколи наступить выбôръ сихъ 21 делеґатôвъ и цѣсарске именоване 3 делеґатôвъ, то выбôръ свѣтскихъ 24 делеґатôвъ буде укôнченый.

Незабавомъ обвѣстять ся кандидатуры и 24 мужѣвъ зъ духовного стану, межи котрыми буде знаходитись кôлькохъ священникôвъ рускои народности.

Русины заповѣдають собѣ зъ того лучшу будучнôсть, тымъ бôльше, що й Румуны приходять до пересвѣдченя, що имъ конче треба мирно жити зъ Русинами, зъ котрыми они сполучені церквою.

Годить ся пôднести також, що зборы ухвалили всѣ оповѣщеня и письма выдавати въ двохъ языкахъ: въ рускôмъ и румуньскôмъ.

Дай Боже, щобы сі ознаки народнои терпимости и взаимности ширшали и до добра вели!

Переглядъ політичный.

Зъ Вѣдня доносять, що ґр. Таффе одержавъ въ Ишлю призволене вôдъ Є. Вел. Цѣсаря утворити міністерство комунікацій. Хто мавъ бы стати першимъ міністромъ сего нового міністерства, доси ще не знати. Давнѣйше, скоро лишь перша вѣсть о тôмъ появила ся, говорено загально, що пос. Бѣлиньскій, а и оногды принесли польскі ґазеты вѣсть, що шефомъ нового міністерства мае стати членъ польского кола. Теперь заявивъ пос. Бѣлиньскій, перебуваючій на купеляхъ въ Теплицяхъ, редакторови вѣденьского Anzeiger-а, що о именованю его міністромъ комунікацій не знае нѣчого. Польскі ґазеты припускають, що ґр. Таффе переговорюе теперь зъ котрымсь зъ членôвъ нѣмецкои лѣвицѣ въ справѣ обнятя теки сего міністерства.

Міністеръ царского двору кн. Воронцовъ-Дашковъ занедужавъ тяжко и зачувати, що длятого мае прийти на его мѣсце ґен. Ріхтеръ, шефъ царскои головнои кватиры, а его мѣсце займе зновъ ґен. Черевинъ.

Правит. Вѣстникъ доносить: При нагодѣ закôнченя маневрôвъ, вôдбуло ся спѣдане въ Царскôмъ селѣ, въ котрôмъ взяли участь: царь, цариця, грецка королева, великі князѣ и княгинѣ. Царь и великі князѣ мали на собѣ австрійскі ордеры зъ причины роковынъ уродинъ австрійского Цѣсаря. Царь тоаствувавъ въ честь Цѣсаря Австріи, а музика грала австрійскій имнъ народный.

Пôдчасъ ґалевого обѣду въ Кіль пôднѣсъ цѣсарь Вільгельмъ тоастъ на здоровле свого вѣрного союзника Цѣсаря Австріи. На обѣдѣ бувъ австрійскій амбасадоръ, ґр. Сеченій, зъ цѣлымъ персоналомъ амбасады.

Французкі дневники починають наклыкувати Французôвъ, щобы дали собѣ спокôй зъ славословленемъ Россіи та щобы въ одурѣ не забували о достоинствѣ народнôмъ. „Siécle“ додае, що зовсѣмъ безпôдставно многі надѣють ся войны, бо французко-россійске порозумѣне мае значѣне лише яко средство мира. Такъ само пише „Paris“, що ті люде, котрі нинѣ кричать: Най жие царь!“ кричали въ 1870 р.: „Най жие цѣсарь!“ и „Най жие война!“ Однакъ величезна бôльшôсть Франціи бажае спокою; се пуста рѣчь вызывати Нѣмеччину недорѣчнымъ та нерозважнымъ поведенемъ. Французы повинни кричати: „Най жие миръ! Най жие република!“ Однакъ сі напôмненя не помагають, а міністерство рѣшило ся запобѣгти дальшимъ демонстраціямъ выданемъ обѣжника до префектôвъ, щобы тоту охоту и ентузіязмъ старали ся троха пригашувати. Французкі шовіністичні демонстраціи сприкрили ся вже навѣть россійскôй амбасадѣ.

Люде чи звѣрѣ?

(Зъ салѣ судовои).

(Дальше.)

Дня 4 липня прийшла тота жѣнка, що удавала городничку, до того дому при улици Маріягільфъ у Вѣдни, де мешкала давнѣйше Марія Готеваґнеръ и принесла ключь вôдъ комнаты и сказала, що Марія забувшись взяла его зъ собою а теперь назадъ вôдсылае. Она — казала тота жѣнка — писала до неи, що ѣй въ Рекавінкель дуже добре и що она тамъ вже лишить ся та просить, абы ѣй передати куферокъ черезъ городничку. Коли ще тота жѣнка то розповѣдала надôйшовъ листоносъ и принѣсъ листъ зъ печаткою почтовою „Рекавінкель“ въ котрôмъ мѣжь иншимъ було сказано, що городничка прийде по куферъ, щобы ѣй отже той куферъ выдати. Панѣ та, що вôднаймала дѣвчинѣ помешкане, выдала отже незнакомôй жѣнцѣ куферъ. Куферъ той бувъ великій и тяжкій и въ нѣмъ були бѣле, одѣжь, всѣлякі прикрасы и книжки. На долинѣ на улици чекавъ чоловѣкъ той город-

---

мене необходимі, а ихъ утрата велике мала для мене значѣне. Бувъ я въ клопотѣ, що робити. Й на дальше лишати ключь въ рукахъ злодѣя було небезпечно, а вôдобрати ему довѣре, якимъ я его несвѣдомо обдарувавъ, могло менѣ зробити зъ него неумолимого ворога. Не полишу ключа, думавъ я собѣ, то знайде способъ инчій дôстати ся до мешканя, бо передъ домашнымъ злодѣемъ тяжко устеречи ся. Зъ двоякого зла выбераючи, поклавъ я собѣ бути постôйнымъ, та выходячи на другій день, зновъ зложивъ я ключѣ въ его грубу, шерстку и нехарну руку.

Споглянувъ на мене, на ключѣ, порушавъ рукою, якъ бы хотѣвъ ихъ важити чи може вôддати, мавъ охоту щось сказати, але не зважився на те, а я тымчасомъ вôдôйшовъ.

Я зробивъ ся лишь уважнѣйшимъ вôдъ тогды на мои рѣчи, числивъ пильно що кôлька днѣвъ бѣле, звертавъ уваґу на всѣлякі дрôбницѣ, котрі на столику лежали, та на книжки, але минувъ мѣсяць и якось не спостерѣгъ я, щобы менѣ чогось не ставало. Въ каменичци вôдъ часу до часу нарѣкавъ оденъ, другій комôрникъ, що ему пропала то щѣтка, погрѣбачка вôдъ печи, то бѣле — але менѣ якось нѣчо не пропадало. Для выпробуваня Якова — такъ звавъ ся сторожь — лишавъ я умысне часомъ по кôлька крейцарôвъ, часомъ и срѣбняки, але лежали нерушені, хочь бы и по кôлька днѣвъ. Тота вѣрнôсть дивувала мене. Коли я то розказавъ власитителеви, не хотѣвъ вѣрити и радивъ бути безъ упину осторожнымъ, бо повѣдавъ, вôнъ нѣ защо не вôдвѣчае.

Я бувъ осторожный и мое довѣре було лишь удане. А всежь пôвъ року минуло безъ нѣякого припадку. Не понимавъ я тои здержаливости у чоловѣка, котрого всѣ стерегли ся, якъ огню и мали за найбôльшого злодѣя. Ажь якось самъ по пяному менѣ то розповѣвъ.

— Пане — говоривъ вôнъ тогды, цѣлуючи мене въ руку — якъ вы менѣ тогды ті ключѣ вôддали у мои руки, то я сказавъ собѣ, хочь бы вôнъ тамъ мавъ и міліоны, то не рушу, якъ ми Богъ милый, не рушу и нѣкому рушити не дамъ. О, бо моспане чоловѣкъ мае також свою амбіцію и вмѣе пôзнати и почтити гôдну особу.

Говоривъ се и цѣлувавъ мене по рукахъ и заводивъ. Затачуючи ся, кожухомъ слезы обтиравъ зъ свого нехарного лиця и говоривъ дальше:

— Я ту якъ собака, пане, кладу ся передъ вашимъ порогомъ и горе всякому, хто бы хотѣвъ що небудь рушити. Лобъ розвалю, якъ менѣ Богъ милый.

Що казавъ правду, мавъ я незадовго нагоду пересвѣдчити ся. Выѣжджавъ я на свята. Я хотѣвъ у него ключѣ полишити, але ихъ не приймивъ.

— Возьмѣть зъ собою — сказавъ, — я въ тôмъ проклятôмъ домѣ довго не буду, бо то собака бы не выдержала, а якъ бы вы не вернули до тои поры, мавъ бы я клопôтъ, кому ключѣ вôддати. Господареви нѣ, бо вôнъ самъ готовъ бы що потягнути и на мене скласти. То собака, пане. Лучше заберѣть изъ собою.

Такъ и забравъ я ключѣ зъ собою. На селѣ въ свята дôставъ я листъ вôдъ товариша, въ котрôмъ мене звѣстивъ, що имовѣрно изъ моихъ рѣчей не много що застану въ мешканю, бо сторожь пообкрадавъ комôрникôвъ, господаря и утѣкъ однои ночи.

Се прискорило мôй поворотъ. Я кинувъ ся до свого мешканя якъ бомба, и ударила мене передовсѣмъ темнота въ комнатѣ, хочь то було въ день ясный, а въ моихъ вôкнахъ не було нѣякихъ заслонъ. Однакъ вôкна були заслонені чи радше забиті дошками знадвору. Показало ся, що то Яковъ зробивъ менѣ тую прислугу, бо боявъ ся, абы хто не дôставъ ся вôкномъ до мого мешканя. Ему, бачите, розходило ся о те, абы хтось не допустивъ ся крадежи на его рахунокъ.

Т.

пички и казавъ опôсля занести той куферъ до якогось сторожа, зъ вôдки его вôдтакъ по двохъ дняхъ забравъ.

Але найважнѣйше, що поліція выкрыла и що найбôльше причинило ся до зловленя убійниковъ, то було ось що: Дня 1 червня с. р. звабивъ бувъ якійсь чоловѣкъ служницю Анну Дюрісъ, котрôй обѣцявъ добру службу у якоись бароновои въ Найленґбахъ, зъ Вѣдня до Найленґбахъ, знасилувавъ тамъ еи въ якôйсь гостинници и хотѣвъ ще силою вôдобрати вôдъ неи 30 зр., котрй она була собѣ зложила. Тота дѣвчина розповѣла отже, якъ выглядавъ той чоловѣкъ и тогды поліція стала за нимъ шукати и арештувала его въ якôмсь шинку а опôсля и его жѣнку. Бувъ то зарбôникъ Францъ Шнайдеръ родомъ зъ Мурштетенъ въ Стиріи, лѣтъ 35 и его жѣнка Розалія зъ роду Капелляри, родомъ зъ Вілляхъ въ Каринтіи лѣтъ 41. Сторожъ, у котрого бувъ зложеный куферъ Маріи Готеваґнеръ, пôзнавъ его а такъ само пôзнала и та панѣ, у котрои мешкала Марія Г., що та жѣнка, що удавала городничку, то нѣхто иншій лишь Розалія Шнайдеръ. Наконецъ пôзнала и служниця, Анна Дюрісъ, що Шнайдеръ то той самъ, що возивъ еи до Анцбахъ и хотѣвъ тамъ конче, щобы она зъ нимъ въ лѣсъ ишла.

Дальше выйшовъ на верхъ третій такій случай: Властителька бюра раєня службы, Анна Гехтъ, дала знати до поліціи, що недавно тому явивъ ся у неи якійсь чоловѣкъ и казавъ, що вôнъ мае для якоись бароновои наймити кухарку. Она може заразъ зъ нимъ ити лишь най возьме грошѣ на дорогу и свôй куферъ. Гехтъ спытала его, чи вôнъ мае на то яке письмо вôдъ бароновои а вôнъ сказавъ, що нѣ. Вôнъ вже умовивъ ся бувъ зъ якоюсь служницею, котра за 16 зр. мѣсячно хотѣла ити на службу, але Гехтъ взяла еи на бôкъ и шепнула їй, щобы она того чоловѣка не слухала, бо вôнъ якійсь непевный. Гехтъ отже пôзнала Шнайдера яко того, що бувъ въ ей бюрѣ и тамъ намавлявъ кухарку. Коли Гехтъ пôзнала Шнайдера, то вôнъ сказавъ: „Ну, що правда, то правда; то я бувъ.“

* * *

Пôдчасъ того, коли поліція вела дальше слѣдство, хотѣла Розалія Шнайдеръ вôдобрати собѣ житє въ арештѣ. Дня 12 с. м. мали Розалію Шнайдеръ приставити зъ арешту до поліціи до протоколу. Коли еи выведено зъ келѣ на третôмъ поверсѣ и она ишла коридоромъ, попросила она сторожа арештантского, що еи вêвъ, щобы позволивъ їй пôйти на сторону. Она пôйшла отже до выходка, стапула тамъ на дошку и дôстала ся на мале вôконце безъ кратôвъ, черезъ котре ледви упхала ся и кинулась зъ вôдтамъ на долину. Однакожь пôдъ тымъ вôконцемъ може на 16 метрôвъ бувъ дашокъ. Шнайдеръ упала отже на той дашокъ а вôдтакъ скотила ся по нѣмъ и упала ще шѣсть метрôвъ въ долину на камѣнє въ подвôрю и тамъ лежала безъ памяти, закимъ наспѣвъ ратунокъ. Однакожь она не дуже побила ся и незадовго подужае.

* * *

Якъ разъ коли Розалія Шнайдеръ кинулась була зъ вôкна на подвôрє прийшовъ до поліціи властитель бюра раєня службы Вільдгальмъ и розповѣвъ ось такій случай: Въ першихъ днях липня явилась була у него якась жѣнка, котра казала, що она єсть сторожихою у якоись панѣ Екеръ и шукае кухарки для своеи панѣ въ Найленґбахъ. У него въ бюрѣ була тогды якъ разъ якась кухарка, котрои имени вôнъ собѣ вже не пригадуе; она була тогды дуже елеґантно убрана и вôдъ того часу пропала безъ вѣсти. Поліція стала слѣдити за симъ случаемъ и ось що выслѣдила: У вдовици по столяри Ґрабґерѣ мешкала 35-лѣтна служниця Фридерика Цукеръ. Она ходила до бюра за службою а коли дня 7 липня зъ вôдтамъ вертала, приступила до неи „сторожиха“ зъ Найленґбахъ и обѣцюючи їй добру службу намовила еи ѣхати зъ собою. Куфра не хотѣла она брати, взяла лишь торбу ручну. Вôдходячи зъ дому сказала ще, що колибь „сторожиха“ прийшла, абы їй выдати куферъ. Пôзнѣйше прийшла телеґрама до вдовицѣ, щобы она выдала куферъ и она такъ зробила. Вôдъ того часу и слѣдъ пропавъ за Фридерикою Цуферъ.

(Дальше буде.)

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала дѣйстными учителями и учительками: Людвика Роговского зъ Носовичь при школѣ етатовôй въ Козôвцѣ; Ивана Новака при школѣ 4-клясовôй въ Колачицяхъ; Василя Левицкого при школѣ етатовôй въ Чесникахъ; Онуфрѣя Цибика зъ Радошичь при школѣ етатовôй въ Трепчи; Ангелину Трукôвну зъ Диковця при школѣ етатовôй въ Гутѣ коморôвской; Ивана Біндера зô Збаража при школѣ етатовôй въ Зарудю; Корнила Фрайндорфа при школѣ етатовôй въ Мединѣ; Клима Яворского при школѣ етатовôй въ Доброводахъ; Каз. Косиньского зъ Торкôвъ при школѣ етатовôй въ Прусиновѣ; Миколая Мороза управителемъ при школѣ 2-клясовôй въ Боркахъ великихъ; Иванину Фалькевичову при школѣ етатовôй въ Кутковцяхъ.

— **Віцепрезидентъ Намѣстництва** п. Лідль, выѣхавъ на кôлькатыждневу вôдпустку зô Львова.

— **При доповняючихъ выборахъ до повѣтовои Рады** зъ громадъ сѣльскихъ въ Калуши на мѣсце померлого недавно віцемаршалка Поструского выбрано теперь п. Ф. Розвадовского.

— **Фахове заведенє для науки столярства и токарства** въ Станіславовѣ переходить зъ днемъ 1 вересня пôдъ зарядъ краєвого Выдѣлу. Куратором заведеня именованый Іосифъ Єґерманъ, заступникъ станіславôвского бурмістра, а инспекторомъ п. Бірнбавмъ, начальникъ тамошныхъ варстатôвъ зелѣзничныхъ.

— **Тарентійскій архіепископъ** латиньскій, о. Жоріо, именувавъ гр. кат пароха въ Бучачи, о. Теодора Теляковского почестнымъ крилошаниномъ, зъ правомъ носити крилошаньскй вôдзнаки у всѣхъ діецезіяхъ.

— **Помилуванє.** Декретомъ Монаршои ласки дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 86 вязнямъ решту кары по карныхъ заведеняхъ, зъ чого припадае на заведенє мужеске у Львовѣ 9, въ Станіславовѣ 7, въ Висничу 3 а на жѣноче заведенє у Львовѣ 5 помилуваныхъ.

— **При копаню фондаментôвъ** у Львовѣ при ул. Пекарскôй добуто богато людскихъ и коньскихъ кôстяковъ, а при нихъ зелѣзнй кулѣ арматнй, вôстре зъ ратища и рôзнои величины та подобы пôдковы. Недалеко того мѣсця находять ся т. зв. „турецкй валы“ а се бы вказувало, що тй кости и рѣчи походять ще зъ часôвъ турецкои обсады Львова.

— **Скаженй псы.** На стаціи Коршôвъ коло Коломыѣ скаженый песъ начальника стаціи, п. Келера, покусавъ одинацятьлѣтну дѣвчину п. Веселовского, дозорника лініи зелѣзничнои. Зелѣзничный лѣкарь выпаливъ дѣвчинцѣ рану, але порадивъ родичамъ вôдвезти дитину завчасу до бактеріольоґічного заведеня дра Бабеша въ Букарештѣ. Пса убили, а ветеринарь орѣкъ, що песъ справдѣ бувъ скаженый. — О подôбнôй пригодѣ зô скаженымъ псомъ доносять такожь зъ Берґомету на Буковинѣ, де песъ покусавъ вечеромъ повертаючого зъ весѣля селянина, тамошного асесора громадского, Василя Корпена. Корпенъ, догадуючись, що песъ певно скаженый, выссавъ заразъ рану, вернувъ ся знову на весѣлє, тамъ натеръ рану горѣлкою, а вôдтакъ выпѣкъ розжаренымъ зелѣзомъ. Пса убили робôтники зъ тамошного тартаку, а лѣкарѣ ствердили, що песъ бувъ справдѣ скаженый.

— **Львôвска поліція арештувала** у Львовѣ якогось Ґершона Ґіблєра, пôдозрѣного о торговлю и вывôзъ дѣвчатъ. Ґіблєръ не признае ся до того злочинства и каже, що вôнъ є готелевымъ кельнеромъ, а поліція вôддала его судови.

— **Грôмъ ударивъ въ церкву** въ Солцѣ на Буковинѣ. Влетѣвши банею розбивъ иконостасъ, престолъ и вôкна та вôдорвавъ кусень стѣны. Въ церквѣ пôдъ тойчасъ не було нѣкого.

— **Пригода на зелѣзници.** Минувшои суботы выхопивъ ся зъ шинъ ѣдучій межи Вѣднемъ а Кремсомъ поѣздъ при въѣздѣ на стацію Гадерсдорфъ. Два подорожнй и оденъ кондукторъ покалѣченй тяжко, а оденъ кондукторъ легко.

— **Самоубійства на Буковинѣ.** Въ селѣ Киселевѣ скочила 5 с. м. 70-лѣтна селянка, Олена Украинець, до глубокои кирницѣ, зъ вôдки выдобули еи уже неживою. — Дня 7 с. м. въ Южинцяхъ кинувъ ся пôдъ млыньскй колеса молодый парôбокъ двôрскій, Георгій Чорный и въ той спосôбъ позбавивъ себе житя, бо колеса потерли его тѣло на куснѣ. — Того самого дня застрѣливъ ся въ Коцмани лѣсничій Евгеній Иглиґъ. Причинъ тыхъ самоубійчихъ выпадкôвъ незнати.

— **Страшне самоубійство.** У Вѣдни мешкала въ Унтерсіверінґу зъ 87-лѣтною бабкою швачка Иванна Вестль, родомъ зô Львова, котра мабуть въ приступѣ божевôльства поперетинала собѣ оба колѣна, живôтъ, шию, суставы въ обохъ рукахъ, а вôдтакъ напила ся ще луговои есенціи, и въ той спосôбъ вôдобрала собѣ житє.

— **Незвычайный выпадокъ.** Дня 15 с. м. на вôдпустѣ въ Милятинѣ повила одна селянка, пôдчасъ сповѣди при сповѣдальници въ костелѣ, неживу дитину.

— **Отроились грибами** на Буковинѣ въ Иванкôвцяхъ одна селянка зъ троима своими дѣтьми и въ Негустинѣ селяне Поповичь и Серединчукъ зъ своими жѣнками.

— **Навернепый злочинецъ.** Въ Дінабурзѣ прийшовъ до судьѣ молодый чоловѣкъ. Вычѣкуючи хвилѣ, коли зможе говорити зъ судьєю поспытавъ присутныхъ тамъ людей, чи памятають, якъ одинъ чоловѣкъ передъ рокомъ убивъ свого вуйка у котрого бувъ на опѣцѣ. Люде пригадали собѣ, що справдѣ такъ було передъ рокомъ. Молодый чоловѣкъ заявивъ, що се вôнъ той убійникъ, що укрывавъ ся довгій часъ въ Анґліи, де мавъ забезпеченый добрый бытъ, однакъ совѣсть недавала ему спокою и вôнъ самъ вôддавъ себе въ руки справедливости. Причиною убійства були кривды, якихъ дôзнавъ вôдъ вуйка. Судья вôдославъ его самого безъ ескорты зъ карточкою до вязницѣ.

† Посмертнй вѣсти.

Иванъ Наумовичъ, бувшій колись руско-католицкій священикъ въ Скалатѣ, а опôсля найпершій ширитель москвофільства и православія межъ Русинами въ Галичинѣ, померъ дня 17 серпня въ Новороссійску надъ Чорнымъ моремъ, вертаючи зъ Кавказу. Чоловѣка сего, котрый немало злого наробивъ Русинамъ, не будемо судити, най его судить исторія. Скажемо лишь тôлько, що вôнъ бувъ въ 1848 р. великимъ патріотомъ польскимъ, вôдтакъ ставъ нѣбы Русиномъ, а опôсля перекинувъ ся зъ Русина и католика въ Россіянина и православного, ажъ на конецъ, наробивши богато лиха въ нашôмъ краю перенѣсъ ся до Россіи. Тамъ однакожь не знайшовъ вôнъ такожь спокою и мусѣвъ волочити ся свѣтами, ажъ и закôнчивъ свое марне житє на далекôй чужинѣ и середъ зовсѣмъ чужихъ людей. Нехай ему Богъ простить и не памятае того, що вôнъ вдѣявъ рускому народови!

Торгъ збôжемъ.

19 серпня	Львôвъ	Тернополь	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	10.—10·50	9·80 10·50	10·—10·75	10·—10·50
Жито	9·——9·50	8·90—9·50	9·——9·75	9·——9·50
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13·—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Копенгаґа 20 серпня. Приѣхавъ тутъ король грецкій.

Порсмесъ 20 серпня. Француска ескадра приѣхала вчера до Спітгідъ де анґлійска фльота повитала еи сальвами.

Бѣлградъ 20 серпня. Рістичъ выславъ Цѣсареви Францъ Іосифови въ день уродинъ ґратуляцїйну телеґраму и подяку за сердечне принятє короля сербского въ Ишль. Цѣсарь подякувавъ телеґрафічно и завѣривъ свою приязнь для Сербіи.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АНТЕКА ПОДЪ „СРЕБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменитй средства до консервованя зубôвъ и яселъ о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно **Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи неприятный смакъ, а также забеспечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

Дѣти, скормлени тымъ молокомъ не слабують на жадни слабости жолудкови або кишкови и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя прiймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ

COGNAC

курацiйный

правдивый французскій

перворядной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручае:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, ихiосѣ и параличахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротворъ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплексiю утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якй менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону",** препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Лєопольда Литыньского",** доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

Груднй зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧЙ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляе фабрика выробôвъ гигієнично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылае щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ єсть найлѣпшимъ зъ истнуючихъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Жолудокъ єсть господаремъ чоловѣческого орґанизму,

вôдъ него починають ся всякй болѣзни, вôдъ него залежить потрѣбне ôдживлене организму и силы чоловѣка.

Въ всякихъ хоробахъ жолудка єсть найлѣпшимъ

РЕҐУЛЯТОРЪ

єсть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштуе 35 кр. На провинцію высылае ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованємъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы).*

Реґуляторъ закасувае Морізона и всякй подôбнй средства.

На доказъ читайте подяки вôдъ особъ котрымъ здорове привернувъ.

ПОДЯКА!

Высокоповажаный Панъ Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Поважаный Пане!

Вôдъ двохъ лѣтъ слабувавъ я на тяжкій нежитъ жолудка и мимо лѣкарскихъ порадъ и рôжныхъ лѣкôвъ, дієты, вина, ничь менѣ не помагало. Тому то зъ недовѣрчивостію перечитавъ я въ „Народнôй Часописи" ваше оповѣщене о **„Реґуляторѣ".** По по зажитю порошка того, въ сей часъ менѣ полекшало, и нынѣ я вже здоровъ, за що сердечно Вамъ дякую, хотячи ся однакъ забезпечити на будучнôсть, прошу ласкаво прислати менѣ еще два пуделка „РЕҐУЛЯТОРА".

Зъ глубокимъ поважанємъ:

Антоній Севиньскій,

учитель въ Лѣскахъ п. Белзъ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручае выпробованй и за скуточнй узнанй

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитй въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючй бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляе менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякй, хотьбы застарѣлй зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Веч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшй слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнй терпѣня, якй выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгй лѣта тревающй болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятй, по нелертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior"**-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревали буде якъ довго жити буду, а першимъ еи ôдгомономъ най будуть тй слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.